

VÅRA BESLUT AVGÖR VÅR BESTÄMMELSE

President Thomas S Monson

Förste rådgivare i första presidentskapet

KUV:s brasafton för Unga vuxna • 6 november 2005 • Brigham Young-universitetet

Ni är en utomordentlig grupp, ja, en utvald generation som har samlats både här i Marriott Center vid Brigham Young-universitetet och på många andra platser. Det är en ära för mig att vara tillsammans med er, och jag vill att ni ska veta att det inte finns någon annan plats på jorden som jag hellre skulle vilja vara på i kväll.

Jag närmar mig denna uppgift efter uppriktig personlig bön. Jag söker er tro. Jag ber om era böner.

När jag tittar på er som har samlats här och tänker på er som samlats på andra platser, så vänds mina tankar till era föräldrar. Under många år hade jag förmånen att nästan varje vecka närvara vid stavskonferenser och vara hemma hos en stavsresident, eller hos en rådgivare till en stavsresident. Ibland hände det rätt intressanta saker. Det fanns tillfällen då en liten broder eller syster, som inte visste att mamma och pappa hade lånat ut sitt sovrum till en generalauktoritet, kom smygande in i sovrummet tidigt på morgonen och trodde att han eller hon kröp ner i sängen hos mamma och pappa. De blev mycket förvånade och förvirrade när de upptäckte att så inte var fallet.

Vid ett tillfälle för många år sedan, medan jag var på besök i Indianapolis stav, minns jag att president Lowe, som arbetade vid Purdue-universitetet där, sade till mig: "Broder Monson, skulle du vilja komma hem och bo hos oss lördag natt, eller föredrar du att slippa 6,5 mils körning och i stället bo här hos min rådgivare i Indianapolis?"

Jag svarade: "President Lowe, det är redan sent, och om du inte har något emot det så stannar jag här hos din rådgivare i Indianapolis."

Följande morgon hälsade president Lowe på mig klockan åtta och sade: "Broder Monson, du fattade ett inspirerat beslut."

Jag frågade: "Hur så?"

Han svarade: "Vi har en son som är iväg och studerar vid universitetet, och vi hade förstas tänkt att låta dig ha vårt sovrum på lördagskvällen. Men oss ovetande,

och helt oväntat, kom vår son hem på besök från skolan klockan två på natten. Han kom in genom ytterdörren, gick upp för trapporna till vårt sovrum, tände lyset och ropade: 'Surprise!'"

Jag vet inte vem som skulle ha blivit mest förvånad i det ögonblicket om jag hade bott hos stavsresidenten — studenten eller jag! Jag tror att det var bra att vi inte fick reda på det.

Mina unga vänner, vilket spännande liv ni har framför er! Ni kanske inte är som John Cabot, som med kunglig fullmakt seglar iväg för att upptäcka nya länder, eller som kapten James Cook, vars upptäcktsresor tog honom till "platser långt borta med konstiga namn".¹ Men ni kan vara upptäcktsresande i andan, med uppdrag att göra denna värld bättre genom att upptäcka bättre sätt att leva och göra saker och ting på. Upptäckandets anda, vare sig det gäller jordens yta, rymdens vidsträckthet eller principer som rör ett gott liv, inbegriper utvecklandet av vår förmåga att möta problem med mod, besvikelser med gladlynthet och triumf med ödmjukhet.

Många av er känner till musikalen *Spelman på taket*. Den är en av mina favoriter. Man skrattar när han observerar hur den gammalmodige fadern i en judisk familj i Ryssland försöker hantera de nya tider som han brutalt blir presenterad för genom sina vackra döttrar. De sjunger uppsluppet: "Hjälp mig, o hjälp mig att möta en man." Tevye, fadern, sjunger till svar: "Om jag hade pengar." Tårar faller av betraktaren när han hör de vackra tonerna till "Dagar går, dagar kommer", och han tycks förstå Tevyes kärlek till sin hemby när de medverkande sjunger "Anatevka".

Glädjen i dansen, musikens rytm och skådespelarnas skicklighet falnar i betydelse när Tevye yttrar det som för mig blir musikens budskap. Han samlar sina vackra döttrar vid sin sida och i bondemiljöns enkelhet ger han dem råd medan de begrundar sin framtid. "Kom ihåg", säger Tevye, "i Anatevka vet vi vilka vi är och vad Gud förväntar att vi ska bli."

Som sista dagars heliga vet vi vilka vi är och vad Gud förväntar att vi ska bli. Lyssna till sanningen som vi får lära oss i Första Moseboken: "Gud sade: 'Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara lika oss' ... [Så] Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem ... [Och] Gud välsignade dem." (1 Mos 1:26–28)

Skapade till Guds avbild. Vi kan inte uppriktigt ha denna övertygelse utan att känna en stor styrka och kraft. Som sista dagars heliga vet vi att vi levde innan vi kom till jorden och att jordelivet är en provotid under vilken vi kan visa oss lydiga till Guds bud och således värdiga celestial härlighet. Ja, vi vet vilka vi är och vad Gud förväntar att vi ska bli. Denna kunskap ger emellertid ingen försäkran om att vi lyckas nå målet att få evigt liv.

Under de senaste femtio åren har det skett en successiv men oavbruten försämring av många faser i livet. Vi ser relationer utan moral, vetenskap utan humanitet, kunskap utan karaktär, affärstransaktioner utan etik, gudsdyrkan utan offer, nöje utan samvete, politik utan principer och rikedom utan arbete.

Den berömde författaren Charles Dickens beskrev kanske vår tid bäst när han talade om en tidsperiod för mer än två hundra år sedan. Hans klassiska bok *Två städer* börjar:

"Det var den bästa av tider, det var den värsta av tider. Det var visdomens period, det var dårskapens period. Det var trons epok, det var tvivlens period. Det var ljusets tid, det var mörkrets tid. Det var hoppets vår, det var förtvivelans vinter. Vi hade allt att vänta, vi hade inget att vänta."

Det här är er värld. Framtiden ligger i era händer. Resultatet är upp till er. Vägen till upphöjelse är ingen motorväg med obegränsad sikt, obegränsad fart eller oprövade färdigheter. I stället har den många förgreningar och svängar, skarpa kurvor och kontrollerad fart. Er körskicklighet sätts på prov. Är ni redo? Det är ni som kör. Ni har inte kört den här vägen förut. Lyckligtvis har Byggmästaren, vår himmelske Fader, gett oss en vägkarta som visar vilken väg vi ska ta. Han har satt ut skyltar längs vägen för att leda er till er destination. Ni kanske känner igen några av hans skyltar:

- "Hedra din far och din mor." (2 Mos 20:12)

- "[Forska] i Skrifterna ... [för de] vittnar om mig." (Joh 5:39)
- "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet." (Matt 6:33)
- "Varen rena." (3 Nephi 20:41)

Den onde har också satt ut vägskyltar för att hindra ert framåtskridande och leda er bort från sanningens stig till syndens sidovägar. Hans sidovägar leder alla till återvändsgränder. Har ni lagt märke till hans skyltar?

- En enda gång spelar ingen roll.
- Det kan inte skada någon utom mig.
- Min kärlek är min att ge, mitt liv är mitt att leva.
- Tiderna har förändrats.

Nu ser vi hur vårt ansvar att välja kommer i fokus, denna oundvikliga kris vid livets alla skiljevägar. Han som kan föra er ner väntar tålmodigt på en mörk kväll, en vankelmodig vilja, ett förvirrat samvete, ett rådvillt sinne. Är ni beredda att fatta beslutet vid skiljevägarna?

Jag kan inte nog understryka att våra beslut avgör vår bestämmelse. Ni kan inte fatta eviga beslut utan att de får eviga konsekvenser.

Får jag ge er en enkel formel efter vilken ni kan mäta de val som ni ställs inför. Den är enkel att komma ihåg men ibland svår att tillämpa: Man kan inte ha rätt om man gör fel och man kan inte ha fel om man gör rätt. Ert samvete varnar er alltid som en vän innan det bestraffar er som en domare.

I en uppenbarelse som gavs genom Joseph Smith i Kirtland i Ohio i maj 1831 förkunnade Herren: "Det som icke uppbyggs är icke av Gud, utan det är mörker. Det som är av Gud är ljus." (L&F 50:23–24)

En del dåraktiga personer vänder ryggen mot Guds visdom och följer modets nyckfulla lockelser, den falska popularitetens attraktion och spänningen för stunden. Deras beteende liknar Esaus ödesdigra upplevelse när han sålde sin förstfödsrätt för en tallrik linssoppa.

Som illustration vill jag nämna resultatet från en undersökning av en ansedd organisation som rapporterats i en nationell tidskrift². Artikelnen heter: "Skulle du, för tio miljoner dollar?" Jag ska ställa samma frågor till er som ställdes i undersökningen:

- För tio miljoner dollar i kontanter, skulle du lämna din familj för alltid?
- Skulle du gifta dig med någon som du inte älskar?
- Skulle du ge upp dina vänner för alltid?
- Skulle du avtjäna ett år i fängelse på falska grunder?
- Skulle du ta av dig kläderna offentligt?
- Skulle du ta ett farligt jobb där chansen var en på tio att du skulle förlora livet?
- Skulle du bli tiggare för ett år?

Av de personer som tillfrågades skulle 1 procent lämna sin familj, 10 procent gifta sig utan kärlek, 11 procent ge upp sina vänner, 12 procent skulle klä av sig offentligt, 13 procent skulle sitta i fängelse ett år, 14 procent skulle ta ett riskfyllt jobb och 21 procent skulle tigga i ett år.

När det är pengarna som styr beteendet och inte moralen så tycks det finnas en tendens att vända sig bort från Gud. Detta leder till brutna förbund, söndertrasade drömmar, försvunna ambitioner, ouppfyllda förväntningar, krossade förhoppningar och förstörda liv.

Jag vädjar till er att hålla er borta från detta gungfly av kvicksand. Ni är av ädel härkomst. Evtigt liv i er Faders rike är ert mål. Ett sådant mål uppnås inte genom ett enda tjugigt försök, utan är i stället resultatet av en livstid av rättfärdighet, en ansamling av kloka val och ett oföränderligt syfte. Liksom ett eftertraktat MVG i en svår och erforderlig kurs, krävs det ansträngningar för att uppnå evigt liv.

Det finns en sägen om Euklides och Farao och geometri. Det har sagts att Farao, som hänfördes av några av Euklides förklaringar och demonstrationer, ville lära sig om geometri, och Euklides erbjöd sig att undervisa honom. Han studerade en kort tid och kallade sedan till sig Euklides och sade att det gick för långsamt. Han var Farao. Det måste finnas en kortare väg. Han ville inte tillbringa all den här tiden med att lära sig geometri. Då kom Euklides med följande stora sanning. Han sade till Farao: "Det finns ingen kunglig väg till geometri"³.

Mina unga vänner, det finns ingen kunglig väg till frälsning och upphöjelse. Det finns ingen kunglig väg till framgång inom något område. Ett MVG är resultatet av varje ämne, varje förhör, varje lektion, varje prov, varje uppsats. Så varje innerlig bön, varje

möte i kyrkan ni går till, varje värdig vän, varje rättfärdigt beslut, varje tjänandegärning som gjorts föregår alla målet att uppnå evigt liv.

För några månader sedan, när jag var på hemväg från ett uppdrag i Tyskland, tittade jag ut genom flygplansfönstret och förundrade mig över stjärnorna genom vilka navigatören utstakade vår färd. Mina tankar gick till er och mitt tillfälle att träffa er i kväll. Jag tänkte på följande sanning: "Ideal är som stjärnor. Ni kan inte nå dem med händerna. Men om ni använder dem som era guider och låter dem vägleda er så kommer ni att nå er bestämmelse"⁴.

Vilka ideal, om de följs, ger er de välsignelser som ni så innerligt söker, ja, ett rent samvete, ett fridfullt hjärta, en kärleksfull familj, ett förnöjsamt hem?

Får jag föreslå dessa tre:

Välj era vänner med omsorg.

Planera er framtid med målmedvetenhet.

Bygg ert liv med tro.

För det första: Välj era vänner med omsorg

I en undersökning som gjordes i utvalda församlingar och stavar i kyrkan lärde vi oss något väsentligt. De personer vars vänner gifte sig i templet, gifte sig vanligtvis även de i templet, medan de personer vars vänner inte gifte sig i templet, gifte sig vanligtvis inte heller i templet. Vännernas inflytande tycktes vara en viktigare faktor än föräldrarnas manande ord, undervisningen i klassrummet eller närheten till ett tempel.

Vi har en tendens att ta efter dem som vi beundrar. Liksom i Nathaniel Hawthornes klassiker "Det stora stenansiktet" lägger vi oss till med maneren, attityderna och till och med uppförandet hos dem vi beundrar — och det är för det mesta våra vänner. Umgås med dem som i likhet med er inte gör upp planer grundade på kortvariga fördelar, ytliga mål eller kortsynta ambitioner, utan på sådant som betyder mest — era eviga mål.

På östra väggen i tvärskeppet i Stanford-universitetets Memorial Hall står följande sanning inristad: "Allt som inte är evigt är för kort, och allt som inte är oändligt är för litet"⁵.

Förutom er jordiska vänskapskrets uppmanar jag er att bli vän med er himmelske Fader. Han står redo att besvara ert hjärtas bön. Han är Fadern till er ande och har skapat er till sin egen avbild. Han har

kunskap om allt från begynnelsen till änden. Hans visdom tryter inte och hans råd är för alltid sanna. Gör honom till er vän.

Det finns en annan viktig vän som ni bör ha, och det är biskopen i er församling. Han har kallats av Gud genom profetia och handpåläggning av dem som har myndighet. Han har rätt till himmelsk hjälp när han ska ge er råd och vägledning. Gör honom till er vän.

Jag kommer så väl ihåg provningarna som ungdomarna i församlingen jag en gång var biskop för ställdes inför. En kväll kom en förtjusande tonårsflicka till mitt kontor med sin pojkvän för att prata igenom saker och ting med mig. De var båda mycket förälskade och frestelserna började bli för stora för dem

Medan vi rådgjorde tillsammans gav de varandra ett högtidligt löfte att motstå frestelsen och ha målet om tempeläktenskap främst i sitt sinne. Jag föreslog hur de skulle gå tillväga och kände mig sedan manad att säga: "Om ni någonsin befinner er i en kompromissituation och behöver extra styrka, så ring mig, oavsett vad klockan är."

En gång när klockan var ett på natten ringde telefonen och en röst sade: "Biskop Monson, det här är Susan. Kommer du ihåg att du bad mig ringa om jag blev frestad? Just nu befinner jag mig i en sådan situation." Jag frågade var hon var, och hon beskrev en populär plats att parkera på i Saltsjödalen. Hon och hennes fästman hade gått till en telefon i närheten för att ringa. Det var inte något idealisk sätt att ge råd på, men behovet var stort och det unga paret var mottagligt.

Jag ska inte säga hur ofta Susan ringde. Men när brevbäraren levererade hennes bröllopsinbjudan till vårt hem och syster Monson läste: "Herr och fru Jones inbjuder er att närvara vid en bröllopsmottagning för deras dotter Susan", så suckade hon: "Tack och lov!" När jag lade märke till den finstilta texten längst ner på inbjudan som löd: "Vigda i templet i Salt Lake City", sade jag tyst: "Tack och lov för styrkan hos ungdomarna i kyrkan."

Välj era vänner med omsorg.

För det andra: Planera er framtid med målmedvetenhet

Den store Thomas Carlyle sade: "En man utan mål och mening i livet är som ett skepp utan roder, en hemlös stackare. Han är ingenting. Var målmedveten

i livet, och medan du är det, visa då den intelligens och styrka i ditt arbete som Gud har gett dig"⁶.

För många år sedan verkade jag som missionspresident. Jag hade 450 underbara, hängivna missionärer. När vi hade återvänt hem till Salt Lake City efter tre år, blev mina kära hustru och jag lite förvånade en kväll när vi gick igenom våra missionärer och insåg att det var några kvinnliga missionärer som ännu inte hade hittat en evig livskamrat. Vi bestämde oss för att göra vad vi kunde för att hjälpa till. Jag sade till syster Monson: "Frances, låt oss planera målmedvetet och bjuda hem tre eller fyra av våra förtjusande systemmissionärer. Vi har en aktivitet där de kan berätta för oss vilka av alla de ensamstående återvända missionärerna som de vill ska komma till en liten brasafton hemma hos oss. Sedan visar vi bilder från missionen och arrangerar sittplatserna så att de kan lära känna varandra bättre." Sagt och gjort. Och jag kan säga att de fyra flickor som vi bjöd hem glatt antog utmaningen.

Vi hade sparat fotografier av varje missionär i skokartonger. Vi hade fyra sådana kartonger med bilder på missionärer. När de fyra flickorna hade satt sig tillrätta i vårt vardagsrum sade jag till var och en: "Här är en present. Gå igenom din kartong med bilder och berätta vilken av alla dessa bilder som representerar den unge man som du helst vill ska bli inbjuden att komma på brasaftonen." En intressant scen utspelade sig. Jag tror att det enda sättet som jag kan beskriva den på fullkomligt är att ställa en fråga. Har ni någonsin sett barn på julafton? Vi bjöd senare in de fyra unga männen att träffa de fyra unga damerna i vårt hem, och vi hade en härlig kväll. I slutet av kvällen såg jag två av dem sakta vandra nerför vår uppfart, och jag sade till syster Monson: "Det här ser lovande ut." De gick mycket nära varandra.

En kort tid därefter fick jag ett telefonsamtal från den unge mannen. Han sade: "President Monson, minns du att jag lovade att jag skulle berätta för dig när jag blev förälskad?"

"Ja", sade jag.

Han fortsatte: "Jag är förälskad."

Jag svarade: "Bra, i vem?"

Han sade: "Du kan aldrig gissa."

Jag var diskret. Jag gissade inte. Jag sade: "Berätta du." Och han sade namnet på systemmissionären

som han hade gått bredvid hand i hand efter vår fest den där kvällen. De har nu varit gifta i 42 år och har fem barn och många barnbarn.

Några av er som är inom hörhåll av min röst är redan gifta. Andra letar fortfarande efter den där speciella personen som de vill tillbringa evigheten med. För er som tillhör den senare kategorin, så kan det, i ert sökande efter era drömmars man eller kvinna, vara bra att hörsamma rådet som kung Arthur gav i musikalen *Camelot*. Kung Arthur som stod inför ett riktigt besvärligt dilemma kunde lika gärna ha talat till oss alla när han sade: "Vi får inte låta våra passioner förstöra våra drömmar"⁷. Må ni följa detta ytterst viktiga råd. Jag uppmanar er att hålla fast vid era normer. Jag vädjar till er att inte vackla.

Som ung pojke hade jag en mycket speciell söndags-skollärare som nu har avlidit. Hon hette Lucy Gertsch.

Lucy var förtjusande och mycket näpen. Hon förtjänade en värdig kamrat, men ingen hade kommit i hennes väg. Åren flög förbi och Lucy hade börjat acceptera det faktum att hon aldrig skulle gifta sig. Och så när hon var omkring fyrtiofem år träffade hon Dick. Det var kärlek vid första ögonkastet. Det fanns bara ett problem: Dick var inte medlem i kyrkan. Gav Lucy efter för det urgamla resonemanget att gifta sig i desperation, med ett flyktigt hopp om att han en dag skulle bli medlem? Inte Lucy. Hon var klokare än så. Hon sade helt enkelt till honom: "Dick, jag tycker du är underbar, men vi skulle aldrig bli lyckliga tillsammans."

"Varför inte?" frågade han.

"Därför att du inte är mormon."

"Hur blir jag mormon? Jag vill att vi ska kunna träffas." Han studerade evangeliet. Hon besvarade hans frågor. Han fick ett vittnesbörd och döptes.

Sedan sade han: "Lucy, nu när jag är medlem så kan vi äntligen gifta oss."

Lucy svarade: "Å Dick, jag älskar dig så mycket. Nu när du är medlem i kyrkan nöjer du dig inte med mindre än en tempelvigsel."

"Hur länge dröjer det tills dess, Lucy?"

"Omkring ett år, om vi uppfyller de andra kraven." Ett år senare gick Lucy och Dick till Herrens hus.

Lucy efterlevde sanningen i versen:

*Våga vara mormon,
våga stå ensam.
Våga vara fast besluten,
och våga låta det bli känt*⁸.

Planera er framtid med målmedvetenhet.

För det tredje: Bygg ert liv med tro

Mitt i nutidens förvirring, konflikter med samvetet och det dagliga livets tumult blir en orubblig tro som ett ankare i vårt liv.

Små barn kan ge oss intressanta exempel på tro. För en tid sedan gjorde jag en kort sammanställning av barns brev till Gud som publicerats i en av våra nationella tidskrifter. Jag tyckte de var mycket intressanta.

Lille Mark skrev: "Käre Gud, jag väntar på våren, men den kom aldrig än. Glöm inte bort den."

Ett annat barn sade: "Käre Gud, om det var du som gjorde regeln att barn ska ta ut soporna, så kan du väl ändra den."

Lille Mickey skrev: "Käre Gud, om du tittar i kyrkan på söndag så ska jag visa dig mina nya skor."

Jeff skrev: "Käre Gud, det är jättebra hur du alltid sätter stjärnorna på rätt plats. Varför kan du inte göra det med månen?"

Joyce skrev: "Käre Gud, tack för min nya lillebror, men det jag bad om var att få en hundvalp."

Jag tycker bäst om den här från Matthew: "Käre Gud, jag har läst din bok och jag tycker om den." Sedan frågade han: "En dag skulle jag vilja skriva en bok med samma slags berättelser. Var får du dina idéer ifrån? Bästa hälsningar"⁹.

Sann tro kräver beslutsamhet, och den slags beslutsamhet som krävs är den som en tjugooftårig kvinnlig collegestudent beskriver:

"Vår generation har genom alla slags media utsatts för större och mindre rädslor — det lilla hotet om att inte träffa någon om man inte använder ett visst munvatten, eller rädslan för att inte accepteras om man inte ger efter för en låg moralnorm därför att det är 'människans natur'.

Många av oss accepterar antagandena att man inte kan rå på regeringen och att man ska leva livet nu, för i morgon kan vi förintas av ett kärnvapenkrig eller någon annan katastrof.

Jag är gammalmodig nog att tro på Gud, att tro på värdigheten och potentialen hos hans skapelse, människan, och jag är realistisk, inte idealistisk, nog att veta att jag inte är ensam om att känna så här.

Några säger att till skillnad från andra generationer så har vi ingen mission i livet — att allt har fallit oss i händerna. Vi är inte bortskämda, utan andligt fattiga. Jag vill inte leva med överflödets fattigdom — och jag kan inte leva ensam.”

Kom ihåg att tro och tvivel inte kan existera i sinnet samtidigt, för det ena fördrivar det andra. Var fasta i er tro.

Jag tänker på en berättelse jag läste om hustrun till en av våra första pionjärer. Hon hette Catherine Curtis Spencer. Hennes make Orson Spencer var en känslig, välutbildad man. Hon hade växt upp i Boston och var kulturell och förfinad. Hon och Orson hade sex barn. När de hade lämnat Nauvoo blev hennes klena hälsa sämre på grund av vädret och andra svårigheter. Äldste Spencer skrev till hennes föräldrar och frågade om hon kunde komma tillbaka och bo hos dem medan han etablerade ett hem åt henne västerut. De svarade: “Låt henne avsäga sig sin förnedrande tro så kan hon komma tillbaka, men inte förrän då.” Syster Spencer förnekade inte sin tro. När hennes föräldrars brev lästes upp för henne bad hon sin make att ta fram sin bibel och läsa för henne ur Ruts bok: “Tvinga mig inte att lämna dig och vända tillbaka från dig. Ty dit du går vill också jag gå, och där du stannar vill också jag stanna. Ditt folk är mitt folk och din Gud är min Gud.” (Rut 1:16) Utanför rasade stormen, vagnsskynkena läckte och vänner höll upp mjölkkanor över syster Spencers huvud för att hålla henne torr. Under dessa förhållanden, och utan ett ord av klagan, slöt hon ögonen för sista gången¹⁰.

Även om vi inte nödvändigtvis måste ge vårt liv medan vi tjänar vår Gud kan vi ändå visa vår kärlek till honom genom hur väl vi tjänar honom. Han som hör våra tysta böner, han som ser våra ouppmärksammade gärningar, belönar oss öppet när behovet uppstår.

Om tvivlet skulle knacka på din dörr, säg då bara till de störande, upproriska tankarna: “Jag tänker hålla fast vid min tro, vid mitt folks tro. Jag vet att den ger lycka och förnöjsamhet, och jag förbjuder er, agnostiska, tvivlande tankar, att förgöra min tros hus. Jag medger att jag inte kan förklara underverken i Bibeln, och jag försöker inte göra det, men jag

accepterar Guds ord. Jag var inte tillsammans med Joseph Smith, men jag tror honom. Min tro kom inte till mig genom vetenskapen, och jag tillåter inte den så kallade vetenskapen att förgöra den. När jag ändrar mig angående Gud och hans verk, så är det bara Guds inspiration som kan ändra på det.”

Bygg ert liv med tro.

När ni väljer era vänner med omsorg, planerar er framtid med målmedvetenhet och bygger ert liv med tro, så förtjänar ni den Helige Andens sällskap. Ni kommer då att ha ett fullkomligt klart hopp. Ni vittnar genom egen erfarenhet om sanningen i Herrens löfte: “Jag, Herren, är barmhärtig och nådig mot dem som frukta mig och fröjdar mig över att ära dem som tjäna mig i rättfärdighet och sanning intill änden. Deras belöning skall bli stor och deras härlighet evig.” (L&F 76:5–6)

Om dessa fullkomliga sanningar bär jag mitt högtidliga vittnesbörd och nedkallar vår himmelske Faderns välsignelser över var och en av er, i Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Text av Joan Whitney och musik av Alex Kramer, “Far Away Places”, 1948.
2. Se James Patterson och Peter Kim, *The Day America Told the Truth: What People Really Believe About Everything That Really Matters* (1991).
3. Euklides till Ptolemaios I, från *Proclus*, kommentarer om Euklides, prolog.
4. Carl Schurz, tal, Boston, 18 apr 1859.
5. http://religiouslife.stanford.edu/memorial_church/inscriptions.html
6. Se Harold B Lee, i Conference Report, okt 1952, s 17; se också Thomas S Monson, *Nordstjärnan*, okt 1982, s 114.
7. Alan Jay Lerner och Frederick Loewe, *Camelot*, 1960.
8. Thomas S Monson, *Liahona*, juli 2000, s 69; se också Mark E Petersen, Conference Report, apr 1952, s 104.
9. I *More Children's Letters to God* (1967); sammanst av Stuart Hample och Eric Marshall; Hample och Marshall, *Children's Letters to God: The New Collection* (1991).
10. Se “And Thus History Was Made”, Nicholas G Morgan, *Improvement Era*, juli 1940, s 399; se också *Exodus to Greatness* (1947), Preston Nibley, s 132–135.